

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Coniunx malus coniugi dat patientię occasionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Felix, quem faciunt aliena pericula cautum.

IV.

Ephes. 5. 23.

Gen. 3. 16.

Iob. 2. 10.

Sur. 25. Octobris.

Quartò si quis in viperam incidit, si mulierem nequam duxit, cui alligatus est, tum enimvero campum habet, in quo se ostendat virum esse, hoc est, *caput mulieris*, cui dictum est: *Sub viri potestate eris, & ipse dominabitur tui*. Qua autoritate vsus Iob dixit: *Quasi una de stultis mulieribus locuta es*. Tale dominium apparuit in Saturo martyre, quem Christiani nominis causa in vincula datum, inter varias tentationes, etiam hoc ariete oppugnatum legimus. Vxor illi erat non Christiana: hæc vnà cum liberis ante oculos illius adducta, non tam verbis, quàm lachrymis perorabat. Quamquam neque verba loquacissimæ feminae deerant. Itaque vxore flente, & liberis plorantibus dixit fortissimus Martyr: *O laquei diaboli, nequam me diligis, sed pessimè odisti, & veram mihi mortem parati inferre. Faceste igitur hinc, neq, enim te noui, neq, vocem tuam audio, sed vocem illius, qui dixit: Omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit*. Pari constantia Thomas Morus vxorem suã ad carcerem venientem refutauit. Hi ergo omnes, non tam fortiter vicissent, si non vicissent vxores malè suadentes. Quæ victoria tanto illustrior est, si etiam à bonis vxoribus, contra malos maritos obtineatur. Est enim in imbelli sexu admirabilior, quàm in viris, fortitudo.

V.

Quintò, præbent infausta coniugia magnam patientiæ exercendæ occasionem. Noui piam matronam, quæ adhuc virgo, amore aliquid pro Christo, & pro peccatis suis patienti, sæpè Deum rogauit, vt sibi maritum daret, à quo mala multa sustineret. Impetrauit sanè, & quidem otiosum, vinulentum, vagum, mendacem, verbis insuper & verberibus illam sæpè largiter excipientem. Eam cum alij, cum ego consolaretur, semper respondit, *sibi solatio opus non esse; immo hanc ipsam sibi viri importunitatem maximo solatio esse: habere se beneficij diuini loco, quod in occasionem patientiæ ipsa petijisset*. Scio, paucas esse, quæ talem à Deo maritum postulent. Saltem si talem vel non peticum fortianur, discant ferre patienter, ac de necessitate

virtutis

virtutem producant. Malis verbis raro faciunt viros bonos. Longe plures vxores patientia virorum vitia emendauerunt. De S. Monica matre sua, hæc ad Deum loquitur S. Augustinus. *Educata pudice ac sobrie, potiusq; à te subdita parentibus, quam à parentibus tibi, ubi plenis annis nubilis facta est, tradita viro, seruiuit veluti Domino, & satagit eum lucrari tibi, loquens te illi moribus suis, quibus eam pulchram faciebas, & reuerenter amabilem, atq; mirabilem viro. Ita autem tolerauit cubilis iniurias, ut nullam de hac re cum marito haberet vnquam simultatem. Exspectabat enim misericordiam tuam super eum, ut in te credens castificaretur. Erat verò ille præterea sicut beneuolentia præcipuus, ita ira feruidus. Sed nouerat hac non resistere irato viro, non tantum facto, sed ne verbo quidem. Iam verò refracto & quieto, cum opportunum videret, rationem facti sui reddebat; si forte ille inconsideratius commotus fuerat. Deniq; cum matrone multas, quarum viri mansuetiores erant, plagarum vestigia etiam dehonestatâ facie gererent, inter amica colloquia illa arguebant maritorum vitam, hæc eorum linguam, veluti periocum grauitè admonens, ex quo illas tabulas, qua matrimoniales vocantur, recitari audissent, tanquam instrumenta, quibus ancille facta essent, deputare debuissent: proinde memores conditionis superbire aduersus dominos non oportere. Cumq; mirarentur ille, scientes quam ferocem coniugem sustineret, nunquam fuisse auditum, aut aliquo indicio claruisse, quod Patricius ceciderit vxorem, aut quod à se iniucem vel vnum diem domesticâ lite dissenserint; & causam familiariter quærerent, docebat illa institutum suum, quod supra memorauimus. Qua obseruabant, experte gratulabantur: qua non obseruabant, subiecte vexabantur. Socrum etiam suam, primò suisurris malarum ancillarum aduersus se irritatam, sic vicit obsequijs, perseverans tolerantia & mansuetudine, ut illa vltro filio suo medias linguas famularum proderet, quibus inter se & nulum pax domestica turbabatur, expeteretq; vindictam. Itaq; posteaquam ille & mari obtemperans, & curans familia disciplinam, & concordia suorum consulens, proditas ad prodentis arbitrium verberibus coercuit, promisit illa talia de se premia sperare debere, quacunque de sua nuru sibi, quo placeret, mali aliquid loqueretur: nullaq; iam audente, memorabili inter se beneuolentia suauitate vixerunt. Hoc quoque illi*

S. Augustin;
lib. 9. Confess.
cap. 9.

H h h h bono

bono mancipio tuo, in cuius utero me creasti DEVS meus, miſerericordia mea, munus grande donaueras, quòd inter diſſidentes atque diſcordes quaſlibet animas, ubi poterat, tam ſe praebebat pacificam, ut cum ab utraq; multa de inimicem audiret grauiſſima, qualia ſolent eructare turgens atq; indigeſta diſcordia, quando praſenti amice de abſente inimica per acida colloquia cruditas exhalat odiorum, nihil tamen alteri de altera proderet, niſi quod ad eas reconciliandas valeret. Paruum hoc bonum mihi videretur, niſi turbas innumera biles triſtis experirer, neſcio qua horrenda peſtilentia peccatorum, lariffimè peruagante non ſolùm iratorum inimicorum iratis inimicis uicta proderet, ſed etiam, qua non dicta ſunt, addere: cum contra animo humano parum eſſe debeat, inimicitias hominum, nec excitare, nec augere malè loquendo, niſi eas etiam extingueret bene loquendo ſtuduerit, qualis illa erat, docente te magiſtro intimo, in ſchola peſtoris. Deniq; etiam virum ſuum iam in extrema vitâ temporali eum lucrata eſt tibi, nec in eo iam fideli planxit, quod in nondum fideli teſerauerat. Erat etiam ſerua ſeruorum tuorum. Quiſquis enim eorum nouerat eam, multum in eâ laudabat & honorabat, & diligebat te: quia ſentiebat praſentiam tuam in corde eius, ſanctae conſolationis fructibus teſtibus.

VI.

Hæc de ſua matre Auguſtinus, quæ exemplo docuit coniuges malis coniugijs bene uti; immo è malis viris bonos facere. Erat enim maritus illius animo malus, quæ malitia intolerabilior eſt, quàm ſi coniugum alter corpore ſit vicioſo. Quanquam meritò & hæc crux eſſe magna cenſetur. Quid enim non laboris, quid non moleſtiæ ſentit mulier, cuius maritus, maiorem anni partem, in lecto podagricus decumbit? Aut quæ voluptas eſt viro, habitare cum muliere cadaveris inſtar foetente, aut gangrænæ morbo foedata? Sed vel hinc quoque ſumitur occaſio virtutis exercendæ, qui eſt ſexus fructus infauſtorum coniugiorum, charitas ſcilicet erga agrotos. Facile eſt, & naturis hominum procliuè, amare vegetos, ſanos, formoſos, aut formoſas. Diligere viribus fractos, agrientes, ſcabie deformatos aut deformatas, hoc opus, hic labor eſt. Quamobrem ſingulari memoria dignus eſt amor, quem Dominicus Cataluſus, qui Leſbi rerum potiebatur, erga vxorem mundo

Fulgoſ. lib. 4.
cap. 6.